

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 2Co/49/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7119217893
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 10. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alena Miková
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2021:7119217893.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Mikovej a sudkýň JUDr. Anny Slovinskej a JUDr. Zuzany Matyiovej v spore žalobcu: LITA, autorská spoločnosť, so sídlom Mozartova 9, Bratislava, IČO: 00 420 166, zastúpeného advokátskou kanceláriou Mgr. Peter Kubovič, advokát, s.r.o., so sídlom Nám. Biely Kríž 3, Bratislava, IČO 54 167 370 proti žalovanému: KÚPELE NOVÝ SMOKOVEC a.s., so sídlom Nový Smokovec 32, 062 01 Vysoké Tatry, IČO 31 714 471, zastúpeného advokátskou kanceláriou PETKOV & Co s.r.o., so sídlom Šoltésovej 14, Bratislava, IČO: 50 430 742, v konaní o zaplatenie 1.016,29 € s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Košice I zo dňa 24. novembra 2020 č.k. 38Ca/17/2019-231

rozhodol:

P o t v r d z u j e II. vyhovujúci výrok rozsudku a III. výrok rozsudku o náhrade trov konania.

Žalobcovi priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalovanému v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1.Okresný súd Košice I (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo len „súd“) rozsudkom uvedeným v záhlaví zamietol návrh žalovaného na prerušenie konania (I. výrok), uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.016,29 € s úrokom z omeškania 5 % z dlžnej sumy ročne od 11.12.2019 do zaplatenia (II. výrok), a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania proti žalovanému v rozsahu 100 % (III. výrok).

2.V plnom rozsahu tak vyhovel žalobe, ktorou sa žalobca domáhal bezdôvodného obohatenia vzniknutého neoprávneným zásahom do autorských práv, ktoré podľa žalobcu vzniklo tým, že žalovaný od 1.1.2018 do 22.4.2018 v ňom prevádzkovaných ubytovacích zariadeniach realizoval verejný prenos prostredníctvom 77 kusov zvukovoobrazových zariadení umiestnených v izbách ubytovacieho zariadenia Hotel Palace***, 2 ks zvukovoobrazových zariadení (nad 120 cm) umiestnených v iných priestoroch ubytovacieho zariadenia Hotel Palace***, 19 kusov zvukovoobrazových zariadení umiestnených v izbách ubytovacieho zariadenia Hotel Palace Grand*** a 21 kusov zvukovoobrazových zariadení umiestnených v izbách ubytovacieho zariadenia Hotel Branisko***, čím došlo k zásahu do výhradných autorských práv autorov vykonaním ďalšieho verejného prenosu, bez súhlasu autorov. Žalovaný uzatvoril príkaznú zmluvu s Asociáciou hotelov a reštaurácií Slovenska, so sídlom Bajkalská 25, Bratislava (ďalej len „AHRs“), ktorou splnomocnil AHRs, aby v mene žalovaného vysporiadal s organizáciami kolektívnej správy vzájomné práva a povinnosti vyplývajúce z použitia diel požívajúcich autorskoprávnu ochranu v súvislosti s verejným prenosom a v jej prílohe žalovaný tiež uviedol, v ktorom svojom ubytovacom zariadení vykonáva verejný prenos a prostredníctvom akého počtu technických zariadení. Príkazná zmluva je platná aj v súčasnosti, žalovaný ňou voči žalobcovi argumentuje. Z uvedeného vyplýva, že samotný žalovaný uznal vykonávanie verejného prenosu a rozsah technických zariadení, ktorým ho vykonával, pričom si bol vedomý nutnosti vysporiadať práva a povinnosti z toho

vyplývajúce voči organizáciám kolektívnej správy. Výška bezdôvodného obohatenia, ktorého vydania sa žalobca domáha, sa odvíja od zvyčajnej licenčnej odmeny, preto treba skúmať, za akú odmenu zvyčajne v čase, keď došlo zo strany žalovaného k neoprávnenému zásahu do žalobcom kolektívne spravovaných práv, žalobca poskytoval licencie iným používateľom. Žalobca uzatvoril v roku 2018 celkovo 747 rozšírených hromadných licenčných zmlúv, kedy pri všetkých zmluvách bola licenčná odmena dohodnutá podľa Sadzobníka žalobcu, čo ju robí odmenou zvyčajnou. Žalobca pred podaním žaloby opakovane vyzýval žalovaného k uzatvoreniu rozšírenej hromadnej licenčnej zmluvy a ponúkal žalovanému mimosúdne vyriešenie veci, na čo žalovaný nereflektoval.

3. Pohľadávku žalobcu súd posudzoval ako osobitný nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia podľa autorského zákona č. 185/2015 Z.z. účinného od 1.1.2016 (AZ), citoval § 175 ods. 1, § 190 ods. 1 AZ, ako aj ustanovenia predošlej právnej úpravy zákona č. 618/2003 Z.z. a to § 5 ods. 14, § 18 ods. 2 písm. h/, § 18 ods. 4, § 33 ods. 1 písm. a/, § 48 ods. 1, § 49 ods. 1,2, § 56 ods. 1, § 57 ods. 1, § 78, § 79, § 80 ods. 1,9, § 81 ods. 1 písm. j/, § 81 ods. 3, § 84 ods. 1. V konaní tiež aplikoval ustanovenia § 451 ods. 1,2 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), § 458 ods. 1, § 517 ods. 1,2, § 563 OZ § 3 nar. vl. č. 87/1995 Z.z., Smernicu Európskeho parlamentu a rady 2001/29/ES z 22. mája 2001 o harmonizácii niektorých aspektov autorského práva a súvisiacich práv v informačnej spoločnosti, Smernicu Európskeho parlamentu a Rady 2014/26/EÚ o kolektívnej správe autorských práv a práv súvisiacich s autorským právom a o poskytovaní multiteritoriálnych licencií na práva na hudobné diela na online využívanie na vnútornom trhu, zohľadňujúc judikatúru Súdneho dvora EÚ týkajúcej sa aplikácie smerníc v súvislosti s verejným prenosom a ochranou práv autorov.

4. Pri hodnotení aktívnej vecnej legitímácie žalobcu vzal na zreteľ „Oprávnenie na výkon kolektívnej správy práv“ zo dňa 18.8.2016 vydané žalobcovi na dobu neurčitú Ministerstvom kultúry Slovenskej republiky (č.k. MK-663/2010-70/6165) v zmysle zákona č. 185/2015 Z.z. k literárnemu, dramatickému, hudobnodramatickému, choreografickému, audiovizuálnemu a fotografickému dielu, dielu výtvarného umenia, architektonickému dielu a dielu úžitkového umenia v odboroch kolektívnej správy práv, konštatoval, že žalobca ako organizácia kolektívnej správy vykonáva kolektívnu správu majetkových práv za nositeľov práv, ktorých zastupuje na zmluvnom základe podľa § 164 AZ v písomne dohodnutom rozsahu predmetov ochrany, kedy nositeľ práv je oprávnený vylúčiť kolektívnu správu majetkových práv k niektorým alebo všetkým predmetom ochrany a pokiaľ tak neurobí, má sa za to, že k vylúčeniu kolektívnej správy práv nedošlo a nositeľ práv je stále zastupovaný organizáciou kolektívnej správy, pričom žalobca zastupuje viacerých nositeľov práv vo vlastnom mene, na vlastnú zodpovednosť a na účet nositeľov práv, a je v rámci výkonu kolektívnej správy oprávnený a povinný pri porušení majetkových práv jeho nositeľa domáhať sa nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia. Vychádzal z nespornej skutočnosti, že žalovaný je prevádzkovateľom ubytovacích zariadení Hotel Palace, Nový Smokovec, Hotel Palace Grand, Nový Smokovec a Hotel Branisko, Nový Smokovec, ktoré sú zaradené podľa § 3 vyhlášky Ministerstva hospodárstva SR č. 277/2008 Z. z. do kategórie hotel 3*, v ktorých poskytuje zákazníkom vybavenie ubytovacích jednotiek aj zvukovoobrazovým zariadením (TV) v celkovom počte 119 ks, že v období od 01.01.2018 do 22.4.2018 nemal so žalobcom uzavretú hromadnú licenčnú zmluvu, ani so ZHR SR tzv. kolektívnu licenčnú zmluvu, ktorá by ho oprávňovala k použitiu diel, ku ktorým žalobca ako organizácia kolektívnej správy spravuje práva. K argumentácii žalovaného, že v súlade s novoprijatou legislatívou majú prevádzkovatelia hotelov a reštaurácií uzatvárať jednu licenčnú zmluvu, ktorou sa vysporiadajú všetky práva k dielam autorov, ktorí sú zastupovaní viacerými organizáciami kolektívnej správy (tzv. one-stop-shop) súd poukázal na to, že ustanovenie § 175 ods. 1 AZ, ktoré upravuje tzv. povinnú dohodu o spoločnej správe v taxatívne stanovených odboroch kolektívnej správy, zároveň však z tejto povinnosti vylučuje vysielanie a retransmisiu. Vychádzajúc z odôvodnenia Smernice 2001/29/ES, judikatúry Súdneho dvora Európskej únie (SDEÚ) (SGAE v. Rafael Hoteles, SBS Belgium, C-325/14, SGAE C-306/05, ITV Broadcasting a i., C-607/11, Football Association Premier League a i., C-403/08 a C-429/08, konštatoval, že poskytovanie signálu hotelovým zariadením prostredníctvom televíznych prijímačov klientom, ktorí sú ubytovaní v izbách tohto zariadenia, predstavuje nezávisle od používanej techniky prenosu signálu verejný prenos, keď prevádzkovateľ hotela tým, že umiestni do izieb svojho zariadenia televízory a napojí ich na centrálnu anténu, uskutočňuje na základe tejto samotnej skutočnosti verejný prenos v zmysle článku 3 ods. 1 Smernice 2001/29/ES. Pri stanovení výšky sumy bezdôvodného obohatenia súd zohľadnil počet technických zariadení u žalovaného, vychádzajúc z výšky licenčných odmien určených v Sadzobníku žalobcu, ktorý bol vytvorený v súlade s autorským zákonom, poukazujúc na to, že poplatky za výkon vyplývajúce zo sadzobníka žalobcu sa vzťahujú na všetkých používateľov predmetov ochrany, preto nie je možné dospieť k záveru, že poplatky, ktoré boli v sadzobníku schválené a sú rešpektované ostatnými používateľmi sú pre žalovaného neprijateľné. Zdôraznil, že ak mal žalovaný

výhrady k výške licenčnej odmeny v priebehu rokovaní o uzavretie hromadnej licenčnej zmluvy, mal a mohol podať na súd žalobu o určenie obsahu zmluvy v súlade s osobitným inštitútom žaloby o určenie obsahu licenčnej zmluvy, v zmysle § 165 ods. 8 AZ, aplikáciu odlišnej právnej úpravy účinnej až od 1.1.2019 súd vylúčil z dôvodu zákazu retroaktivity. Vychádzal z názoru, že žalobcovi patrí nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške obvyklej odmeny, ktorú možno určiť podľa sadzobníka žalobcu, a to z dôvodu, že zvyčajná odmena môže byť len taká, za akú v rozhodnom období skutočne boli poskytované licencie iným používateľom, a za akú používatelia získali licenciu za súčasného poukazu na to, že žalobca v roku 2018 uzatvoril celkovo 747 rozšírených hromadných licenčných zmlúv, pri ktorých vo všetkých prípadoch bola odmena dohodnutá podľa sadzobníka žalobcu, čo ju robí odmenou zvyčajnou, keď na preukázanie prípadne inej výšky odmeny žalovaný nenavrhoval žiadne dôkazy. Zohľadniac odmenu podľa sadzobníka pre kategóriu hotel 3* a právne posúdenie veci súd zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 1.016,29 € titulom bezdôvodného obohatenia za verejný prenos diel v období 01.01.2018 až 22.4.2018, z ktorej sumy priznal žalobcovi úroky z omeškania vo výške 5 % ročne z dlžnej sumy od 11.12.2019 do zaplatenia v nadväznosti na doručenie výzvy žalovanému na peňažné plnenie.

5. Zamietnutie návrhu žalovaného na prerušenie konania do času rozhodnutia Protimonopolného úradu SR o tom, či sa žalobca svojím konaním nedopúšťa zneužitia dominantného postavenia na trhu, súd prvej inštancie odôvodnil tým, že výsledok uvedeného konania je bez vplyvu na sporné otázky posudzované v prejednávanej veci, lebo výšku licenčnej odmeny by súd mohol preskúmať jedine v žalobe o určenie obsahu zmluvy podľa § 82 AZ a právomoc túto výšku určiť, či posúdiť nemá ani Protimonopolný úrad v zmienenom konaní, preto neboli splnené podmienky vyžadované § 162 ods. 1 písm. a), b) alebo c) CSP.

6. Výrok o trovách konania súd odôvodnil plným úspechom žalobcu v spore podľa § 255 ods. 1 CSP.

7. Vyhovujúci výrok a súvisiaci výrok o náhrade trov konania napadol včas podaným odvolaním žalovaný z odvolacích dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. a/, b/, d/, f/ a h/ CSP, domáhajúc sa súdneho prieskumu aj výroku o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 365 ods. 2 CSP. Navrhoval zrušiť rozsudok a vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

8. Odvolateľ tvrdil, že rozsudok súdu je predčasný, pretože odôvodnenie procesného postupu súdu, ktorým zamietol jeho návrh na prerušenie konania neobsahuje vymedzenie okolností prípadu, pre ktoré jeho návrhu nebolo vyhovené. Poukázal na to, že Protimonopolný úrad Slovenskej republiky začal dňa 23.7.2020 voči žalobcovi správne konanie vedené pod č. SK 0011/OZDPaVD/2020 pre podozrenie na zneužívanie dominantného postavenia žalobcu, ktoré konanie nebolo ukončené, teda existovala zákonná prekážka rozhodnutia súdu vo veci samej, ktorá mohla znamenať neúspech žalobcu v spore. Ak súd konanie neprerušil, de facto sám posúdil otázku konania žalobcu v hospodárskej súťaži, ktorá prináleží jedine protimonopolnému úradu, ktorého rozhodnutie nie je ničím iným, než rozhodnutím príslušného orgánu o spáchaní iného správneho deliktu. Vytýkal súdu, že neaplikoval ustanovenia zákona č. 136/2001 Z.z. o ochrane hospodárskej súťaže, nereagujúc na znaky zneužívania dominantného postavenia žalobcu pri určovaní odmeny a praktiky, ktorá nezohľadňuje reálnu obsadenosť ubytovacieho zariadenia.

9. Namietal zmätočnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorý vo veci aplikoval aj ustanovenia právnej úpravy na prejednávajúcu vec sa nevzťahujúcu, ktorými bol predchádzajúci autorský zákon č. 613/2003 Z.z., aj keď na predmet sporu sa vzťahovali výlučne ustanovenia novej právnej úpravy autorského zákona účinnej od 1.1.2016 zákona č. 185/2015 Z.z.. Zotrvával na námietke nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, pretože na strane žalobcu nie sú všetky subjekty tvoriace nerozlučné spoločenstvo ako to vyplýva z § 175 Z.z. AZ, ktorý ukladá organizáciám kolektívnej správy v odbore verejného prenosu vykonávať správu práv spoločne na základe dohody. Zastával názor, že súd prvej inštancie dospel k nesprávnym skutkovým a z nich plynúcim nesprávnym právnym záverom, podľa ktorých sa žalovaný dopúšťal neoprávneného používania diel formou verejného prenosu a to tým, že ubytovaným hosťom vo svojich ubytovacích zariadeniach poskytoval zvukovo-obrazové zariadenia vybavené signálom, čím sa na účet žalobcu údajne bezdôvodne obohatil, hoci žalobca relevantným spôsobom v konaní netvrdil a nepreukázal existenciu verejného prenosu, a teda zároveň nepreukázal neoprávnené použitie predmetov ochrany zo strany žalovaného. Mal za to, že si žalobca nesplnil svoju povinnosť relevantného tvrdenia a dôkaznú povinnosť. Žalobcovi sa nepodarilo preukázať rozsah bezdôvodného

obohatenia, pretože samotné zabezpečenie fyzických zariadení umožňujúcich alebo uskutočňujúcich prenos rozhlasových a televíznych programov sa samo osebe nerovná prenosu v zmysle Smernice EÚ č. 2001/29/ES. Za podmienku vyhovievania žalobe považoval existenciu funkčného TV prijímača na izbe hotelového zariadenia, napojenie tohto prijímača na televízny signál a existenciu novej verejnosti, t.j. ubytovaných hostí na izbe, ktoré podmienky musia byť splnené kumulatívne, inak nemožno uvažovať o verejnom prenose diela. Žalobca netvrdil ani nepreukázal, aby mal žalovaný vo svojom hotelovom zariadení počas žalovaného obdobia ubytovaných hostí a súd nevzal do úvahy skutočnosť, že obsadenosť ubytovacieho zariadenia nemusí byť konštantná, ale mení sa. Rozsah bezdôvodného obohatenia bolo možné zistiť výlučne dokazovaním, ktoré by jednoznačne preukázalo obsadenosť ubytovacieho zariadenia žalovaného na jednotlivých izbách v žalovanom období. Žalovaný namietal tiež vyhodnotenie výšky uplatneného nároku, keď nesúhlasil s názorom, že odmenu, jednostranne určenú žalobcom v sadzobníku, možno považovať za obvyklú odplatu, ktorá je základom pre výpočet bezdôvodného obohatenia, čo odôvodňoval tým, že žalobca má na trhu dominantné postavenie, ktoré podľa presvedčenia odvolateľa zneužíva. Výšku sadzieb pritom označil za neprimerane vysokú, v rozpore s dobrými mravmi, preto nesmie požívať právnu ochranu, sadzby sú stanovené jednostranne a netransparentne. Poukázal na rozsudok Súdneho dvora EÚ C-177/16, podľa ktorého organizácii spravujúcej autorské práva s dominantným postavením prináleží preukázať, že jej ceny sú primerané, o ktorej okolnosti žalobca neposkytol žiadny dôkaz.

10. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu hodnotil rozhodnutie súdu prvej inštancie ako zákonné a vecne správne. Uviedol, že aj keď uplatnil nárok podľa ustanovení zákona č. 185/2015 Z.z. Autorského zákona (AZ), pričom súd nesprávne aplikoval aj ustanovenia Autorského zákona č. 618/2003 Z.z., toto jeho právne posúdenie nemalo vplyv na vecnú správnosť jeho záverov, pretože nová právna úprava účinná od 1.1.2016 zákon č. 185/2015 Z.z. Autorský zákon vychádza z identického znenia zákonných ustanovení, na aplikácii ktorých bolo založené rozhodnutie súdu prvej inštancie. Nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia je preto tak čo do právneho základu, ako aj výšky dôvodný a preukázaný, ako podľa aktuálne platného Autorského zákona č. 185/2015 Z.z., tak aj podľa starého Autorského zákona č. 618/2003 Z.z..

11. K námietkam žalovaného k aktívnej vecnej legitímácii uviedol, že si neuplatňuje nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia za verejný prenos predmetov ochrany spravovaných inými organizáciami kolektívnej správy, ale len nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vzniknutého použitím predmetov ochrany spravovaných len žalobcom, a preto nie je jeho povinnosťou preukazovať zastúpenie iných organizácií kolektívnej správy v zmysle dohody o spoločnej správe, alebo žiadať ich účasť v tomto konaní. V zmysle § 175 AZ uzatvoril s ostatnými organizáciami kolektívnej správy v SR dohodu o spoločnej správe, v zmysle ktorej mal žalovaný možnosť vysporiadať si práva a povinnosti voči všetkým organizáciám kolektívnej správy vyplývajúce z verejného prenosu uskutočňovaného v ním prevádzkovanom ubytovacom zariadení, uzatvorením jednej zmluvy, prostredníctvom ktorejkoľvek jednej organizácie kolektívnej správy. Žalovaný túto možnosť sám nevyužil, a používal predmety ochrany spravované žalobcom neoprávnene, čím žalobcovi vznikol nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia. Nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia je nárokom každého nositeľa práv, do ktorého práv sa neoprávnene zasiahlo, daných nárokov sa môže domáhať dokonca aj každý jednotlivý nositeľ práv voči žalovanému samostatne, alebo v zmysle § 63 písm. d/ AZ môže tento nárok vo svojom mene uplatniť aj organizácia kolektívnej správy, ktorou je aj žalobca. Právna úprava dohody o spoločnej správe žiadnym spôsobom neobmedzuje organizáciu kolektívnej správy, aby popri existencii dohody o spoločnej správe vykonávala kolektívnu správu aj samostatne vo vlastnom mene. Poukazujúc na § 165 ods. 1 písm. d/, § 174 ods. 2 písm. e/ AZ konštatoval, že je to samotný žalovaný, ktorý sám z vlastnej vôle nevyužil možnosť vyplývajúcu z dohody o spoločnej správe a nevysporiadal si práva a povinnosti voči všetkým organizáciám kolektívnej správy, nevyužil ani možnosť uzatvorenia rozšírenej hromadnej licenčnej zmluvy priamo so žalobcom, a teda si nevysporiadal práva a povinnosti vyplývajúce z použitia predmetov ochrany spravovaných žalobcom a tieto používal neoprávnene. Odkázal v tejto súvislosti na rozhodovaciu prax súdov v skutkovo a právne obdobných veciach, napr. na rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach z 9.7.2020, sp. zn. 2Co/187/2019, z ktorého citoval a zdôraznil, že súd prvej inštancie postupoval a rozhodol správne, keď ustálil, že žalobca v konaní disponuje aktívnou vecnou legitímáciou. K námietkam odvolateľa ohľadom zamietnutia návrhu na prerušenie konania a k tvrdeniu, že žalobca údajne zneužíva svoje dominantné postavenie a vykonáva svoje práva v rozpore s dobrými mravmi, žalobca uviedol, že samotné začatie správneho konania pred PMÚ SR neznamená, že podnety na žalobcu a tvrdenia žalovaného sú dôvodné, lebo samotné

začatie správneho konania nemôže tieto skutočnosti prejedukovať. Ani prípadný výsledok správneho konania pred PMÚ SR nemá a nemôže mať žiadnu relevanciu pre toto súdne konanie, ktorého predmetom je vydanie bezdôvodného obohatenia, ktorého výška sa odvíja od zvyčajnej licenčnej odmeny, o čom svedčí aj ustálená rozhodovacia prax súdov, citoval napr. rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave z 31.3.2020 sp. zn. 8Co/248/2019, z 31.7.2019 sp. zn. 15Co/151/2017, Krajského súdu v Banskej Bystrici z 19.12.2018 sp. zn. 14Co/151/2018, Krajského súdu v Košiciach z 11.3.2020 sp. zn. 11Co/246/2019, z 25.3.2020 sp. zn. 1Co/186/2019, z 9.7.2020 sp. zn. 2Co/187/2019. Vzhľadom na uvedené, posúdenie otázky aká bola v roku 2018 zvyčajná licenčná odmena za používanie diel literárnych, dramatických, hudobnodramatických, choreografických, audiovizuálnych, fotografických, diel výtvarného umenia, architektonických diel a diel úžitkového umenia, formou verejného prenosu, teda rozhodujúcej otázky pre rozhodnutie vo veci samej, nie je závislé od rozhodnutia o tom, či došlo alebo nedošlo zo strany žalobcu k zneužitiu dominantného postavenia, a teda rozhodnutie súdu nie je závislé od výsledku konania na PMÚ SR, preto nie je daný dôvod na prerušenie konania a súd prvej inštancie postupoval správne, keď návrh žalovaného na prerušenie konania zamietol. Pokiaľ by aj žalobca spáchal správny delikt, nie je pravdou, že ním uplatnenému nároku by nebolo možné poskytnúť právnu ochranu, lebo by to bolo v rozpore s § 3 ods. 1 OZ. Bol to práve žalovaný, ktorý dlhodobo vedome neoprávnene používal predmety ochrany spravované žalobcom, a teraz sa svojou argumentáciou (aj poukazovaním na § 3 OZ) snaží dosiahnuť stav, kedy by za svoje vlastné protiprávne konanie neniesol žiadne následky. Žalobca zdôraznil, že v konaní pred súdom prvej inštancie riadne tvrdil a aj preukázal uskutočňovanie verejného prenosu zo strany žalovaného, riadne tvrdil a preukázal dôvodnosť výšky uplatneného nároku, predložil štatistiku vysielania základných slovenských televíznych staníc s uvedením zoznamu vysielaných audiovizuálnych diel ku ktorým vykonáva správu a ktoré boli obsahom verejného prenosu v rozhodnom období roku 2018, ktorý žalovaný neoprávnene uskutočňoval, predložil aj štatistiku vyplácaných licenčných odmien v prospech nositeľov práv za použitie žalobcom spravovaných diel v rozhodnom období roku 2018 verejným prenosom, teda rovnakým spôsobom použitia, aký neoprávnene uskutočňoval žalovaný. Ďalej uviedol, že pre určenie výšky bezdôvodného obohatenia v kontexte aplikovateľnej právnej úpravy je irelevantné preukazovať konkrétnu mieru obsadenosti ubytovacieho zariadenia. Relevantné je preukázať, že na legálne uskutočňovanie verejného prenosu bola povinnosť zo strany žalovaného mať uzatvorenú rozšírenú hromadnú licenčnú zmluvu, že žalovaný túto neuzatvoril a používal predmety ochrany spravované žalobcom neoprávnene. Argumentoval, že v konaní preukázal, že jeho licenčné odmeny sú primerané, zvyčajné a akceptované trhom používateľov predmetov ochrany, žiadna zo žalobcom uzavretých licenčných zmlúv nebola zo strany používateľov ani žiadnych tretích osôb napadnutá. Pokiaľ sa teda žalobca domáha vydania bezdôvodného obohatenia vo výške zvyčajnej licenčnej odmeny, za akú v danom čase za dané použitie predmetov ochrany získavali licenciu iní používatelia, tak žalobca svoj nárok riadne podľa autorského zákona preukázal čo do dôvodu i čo do výšky. K námietkam odvolateľa o neprimeranej výške nároku žalobcu, uviedol, že výška bezdôvodného obohatenia sa odvíja od zvyčajnej licenčnej odmeny. Zvyčajná licenčná odmena môže byť len taká, za akú v rozhodnom období skutočne boli poskytované licencie iným používateľom a za akú používatelia získavali licenciu. Žalobca preukázal, že uzatvoril v roku 2018 celkovo 747 rozšírených hromadných licenčných zmlúv, kedy pri všetkých zmluvách bola licenčná odmena dohodnutá podľa sadzobníka žalobcu, čo ju robí odmenou zvyčajnou. Je teda zrejmé, že používatelia považujú sadzobník žalobcu za primeraný, oprávnený a opodstatnený. Navrhol napadnutý rozsudok potvrdiť a žiadal priznať náhradu trov odvolacieho konania.

12. Krajský súd v Košiciach vyzval strany sporu v súlade s § 382 CSP na vyjadrenie k aplikácii ustanovení zákona č. 180/2015 Z.z. AZ a § 442a, § 458a OZ majúc za to, že ide o právnu úpravu, ktorá je pre rozhodnutie veci rozhodujúca.

13. Žalobca uviedol, že sa domáha nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia za obdobie od 1.1.2018 do 22.4.2018, ktorý nárok uplatňoval podľa ustanovení zák. č. 185/2015 AZ. Po citácii § 19 ods. 1,2,3,4 písm. f/ bod 3, § 27 ods. 1, 2, § 30, § 58 ods. 1 písm. i/, § 63 ods. 2 písm. d/, § 79 ods. 1, § 79 ods. 2,3, § 143 ods. 1, § 152 ods. 4, § 164 ods. 1,5, AZ, § 442a ods. 2, § 458a OZ zotrval na stanovisku, že preukázal v konaní, že má status organizácie kolektívnej správy, vykonávajúcej správu majetkových práv autorov a iných nositeľov práv k literárnym, dramatickým, hudobnodramatickým, hudobnodramatickým, choreografickým, audiovizuálnym, fotografickým dielam, že žalovaný mal vo svojich ubytovacích zariadeniach TV prijímače vybavené signálom, predložil štatistiku vysielania televíznych staníc s uvedením vysielaných audiovizuálnych diel, ku ktorým vykonáva správu, preukázal akých nositeľov práva zastupuje, produkciu diel autorov zastupovaných žalobcom,

že žalovaný mal povinnosť uzatvoriť so žalobcom zmluvu na používanie predmetov ochrany na rok 2018, ktorú povinnosť si vedome nesplnil, preto mu vznikol záväzok na vydanie bezdôvodného obohatenia najmenej vo výške zvyčajnej licenčnej odmeny ako bola potvrdená obsahom 747 rozšírených hromadných licenčných zmlúv.

14. Ďalšie vyjadrenia v odvolacom konaní podané neboli.

15. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd prejednal odvolanie žalovaného ako podané včas oprávnenou osobou bez nariadenia pojednávania v zmysle § 385 ods. 1 CSP a contrario, preskúmal napadnuté výroky rozsudku aj konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu vyplývajúcom z § 379 a § 380 ods. 1,2 CSP a z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov dospievajúc k záveru, že odvolanie nie je dôvodné, preto rozsudok ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods. 1 CSP.

16. Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 14. októbra 2021, miesto a čas tohto procesného úkonu boli riadne zverejnené na úradnej tabuli a webovej stránke súdu v súlade s § 219 ods. 3 CSP.

17. Žalovaný uplatnil odvolacie dôvody uvedené v § 365 ods. 1 písm. a/, b/, d/, f/, h/ CSP. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. a/ CSP (odvolanie možno odôvodniť len tým, že neboli splnené procesné podmienky) spočíva v absencii podmienok, za ktorých súd môže konať a rozhodnúť. Skúmanie splnenia procesných podmienok je úradnou povinnosťou súdu počas celého priebehu konania. Vadou predpokladanou uvedeným zákonným ustanovením trpí konanie najmä v prípade, ak súd prejednal a rozhodol vec tak, že porušil zásadu ne ultra petitem, ak prejednaný a rozhodnutý spor nepatrí do právomoci súdu, ak neboli dodržané ustanovenia o vecnej príslušnosti, osobitnej výlučnej miestnej alebo kauzálnej príslušnosti súdu, v prípadoch chýbajúcej procesnej subjektivity strany sporu pri jeho začatí, v prípadoch nezastúpenia pred súdom procesne nespôsobilej osoby, v prípadoch litispendencie a res iudicata.

18. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b/ CSP je naplnený, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Ide o taký procesný postup súdu, ktorým sa strane sporu odnímajú tie procesné práva, ktoré mu zákon priznáva. Vo všeobecnosti ide o taký postup súdu, ktorým sa strane sporu znemožní realizácia jeho procesných práv, priznaných mu v súdnom konaní za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. K odňatiu možnosti pred súdom konať dochádza tiež vtedy, keď súd nedostatočne odôvodní svoje rozhodnutie, t.j. že dôvody rozhodnutia nespĺňajú požiadavky kladené ustanovením § 220 ods. 2, 3 CSP.

19. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. d/ CSP dopadá na akékoľvek pochybenia v procesnom postupe súdu, ktoré nie sú subsumovateľné pod ostatné odvolacie dôvody, avšak len za predpokladu, že mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (napr. nesprávne realizovaná mandukčná povinnosť súdu a pod.).

20. Podstata odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. f/ CSP spočíva predovšetkým v nesprávnom postupe súdu prvého stupňa pri hodnotení výsledkov dokazovania. Dôsledkom je to, že súd berie do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplývajú alebo neboli stranami sporu prednesené, prípadne neprihliada na skutočnosti, ktoré boli preukázané či vyplývajú z prednesov strán. Nesprávne skutkové zistenia môžu byť aj výsledkom logických rozporov pri hodnotení dôkazov s osobitným zreteľom na závažnosť, zákonnosť a pravdivosť získaných poznatkov.

21. K odvolaciemu dôvodu v zmysle § 365 ods. 1 písm. h/ CSP odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu prvej inštancie, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, tzn. vyvodzuje zo skutkového zistenia aké práva a povinnosti majú strany sporu podľa príslušného právneho predpisu. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach strán sporu).

22. V predmetnom spore sa súd prvej inštancie dopustil v časti nesprávneho právneho posúdenia veci, ak aplikoval na právne pomery strán ustanovenia autorského zákona č. 618/03 Z.z., aj keď v prejednávanej veci sa právne vzťahy z bezdôvodného obohatenia vzniknutého od 1.1.2016 spravovali v tom čase účinnými ustanoveniami zákona č. 185/2015 Z.z. autorského zákona (AZ). Toto jeho právne pochybenie však nemalo vplyv na vecnú správnosť rozhodnutia.

23. Ostatné odvolacie dôvody neboli naplnené. Odvolací súd nezistil absenciu žiadnej z podmienok konania, ani porušenie procesných práv sporových strán, či inú vadu konania majúcu za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Podstata odvolacích námietok, ktorými žalovaný vytýka nedostatky odôvodnenia napadnutého rozsudku pramení z jeho nespokojnosti s tým, ako sa súd prvej inštancie z hľadiska úplnosti zákonných a právnu praxou aprobovaných kritérií vysporiadal v odôvodnení napadnutého rozsudku s niektorými časťami jeho argumentácie. To ale znamená, že tieto výhrady žalobcu v konečnom dôsledku nesmerovali proti úplnosti odôvodnenia, ale proti komplexnosti spôsobu skutkového a právneho posúdenia veci. Na základe vykonaného dokazovania však súd správne ustálil skutkový stav veci dospejúc k správne právne záveru o aktívnej vecnej legitímácii žalobcu a existencii nároku žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia. Súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku zrozumiteľne uviedol dôvody, pre ktoré žalobe vyhovel, závery, ktoré prijal dostatočne a zrozumiteľne vysvetlil, uvádzajúc relevantné skutočnosti, na ktorých svoje rozhodnutie založil po stránke skutkovej a právnej. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka konania na spravodlivé súdne konanie (IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05). Odvolateľ neoznačil žiadne také vecné a právne relevantné okolnosti, ktoré by priviedli pre neho priaznivé rozhodnutie. Námietky uvedené v odvolaní nie sú spôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozsudku z hľadiska zisteného skutkového stavu a právneho posúdenia veci, keď odvolacie námietky boli už predmetom dokazovania a právneho hodnotenia pred súdom prvej inštancie, ktorý sa s nimi vysporiadal pri rozhodovaní v danej veci.

24. Nie je sporné, že žalobca má postavenie organizácie kolektívnej správy majetkových práv autorov a nositeľov autorských práv k literárnym, dramatickým, hudobnodramatickým, choreografickým, audiovizuálnym, fotografickým dielom, dielom výtvarného umenia, architektonickým dielom, dielom úžitkového umenia a túto kolektívnu správu vykonával v odbore použitia uvedených diel ich uvedením na verejnosť iným spôsobom verejného prenosu.

25. Podľa § 19 ods. 1, 2, 3 AZ autor má právo použiť svoje dielo a právo udeliť súhlas na použitie svojho diela. Dielo je možné použiť iba so súhlasom autora, ak tento zákon neustanovuje inak. Za použitie diela má autor právo na odmenu, ak tento zákon v štvrtej hlave neustanovuje inak; tým nie je dotknuté ustanovenie § 65 ods. 1 druhej vety.

26. Podľa § 19 ods. 4 písm. f) AZ použitím diela je najmä uvedenie diela na verejnosti 1. verejným vystavením originálu diela alebo rozmnoženiny diela, 2. verejným vykonaním diela, 3. verejným prenosom diela.

27. Podľa § 27 ods. 1, 2 AZ, verejný prenos diela je verejné šírenie diela akýmikoľvek technickými prostriedkami po drôte alebo bezdrôtovo tak, že toto dielo môžu vnímať osoby na miestach, kde by ho bez tohto prenosu vnímať nemohli. Vysielanie diela, retransmisia diela a sprístupňovanie diela verejnosti je verejným prenosom diela.

28. Podľa § 30 AZ sprístupňovanie diela verejnosti je šírenie diela takým spôsobom, aby k nemu mal jednotlivec prístup z miesta a v čase, ktorý si sám zvolí.

29. Podľa § 58 ods. 1 písm. i) AZ, autor, do ktorého práva sa neoprávnene zasiahlo alebo ktorého právu hrozí neoprávnený zásah, sa môže domáhať najmä vydania bezdôvodného obohatenia.

30. Nárokov podľa § 58 ods. 1 písm. b) až i) a ods. 2 sa môže domáhať a) aj ktorýkoľvek zo spoluautorov v mene a na účet všetkých spoluautorov, b) namiesto autora nositeľ práv, c) namiesto autora osoba, ktorá zverejnila anonymné dielo alebo pseudonymné dielo, pri ktorom nemožno určiť totožnosť autora; to neplatí, ak sa autor anonymného diela alebo pseudonymného diela, pri ktorom nemožno určiť totožnosť autora, stane verejne známym a uplatní svoje autorstvo k tomuto dielu alebo d) vo svojom mene a na účet autora aj organizácia kolektívnej správy (§ 63 ods. 2 AZ).

31. Kolektívnou správou práv je správa výkonu majetkových práv nositeľa práv podľa tohto zákona prostredníctvom organizácie kolektívnej správy. Organizácia kolektívnej správy zastupuje viacerých nositeľov práv vo vlastnom mene, na vlastnú zodpovednosť a na účet nositeľov práv (§ 164 ods. 1, 3 AZ).

32. Podľa § 79 ods. 1 AZ organizácia kolektívnej správy, ktorá zastupuje najviac nositeľov práv podľa § 164 ods. 1 na území Slovenskej republiky a je takto uvedená v evidencii organizácií kolektívnej správy podľa § 152 ods. 4, môže uzavrieť s nadobúdateľom rozšírenú hromadnú licenčnú zmluvu, ktorou udeľuje súhlas na použitie všetkých diel nositeľov práv a) zastupovaných podľa § 164, ku ktorým vykonáva správu majetkových práv a b) ktorí nie sú touto organizáciou kolektívnej správy zastupovaní podľa § 164 a nevylúčili kolektívnu správu práv k týmto dielam podľa odseku 2.

33. Podľa § 79 ods. 2 AZ nositeľ práv podľa odseku 1 písm. b) je oprávnený vylúčiť kolektívnu správu svojich majetkových práv ku všetkým alebo k niektorému zo svojich diel prostredníctvom rozšírenej hromadnej licenčnej zmluvy písomným oznámením organizácii kolektívnej správy podľa odseku 1, ktorá o tom bez zbytočného odkladu informuje nadobúdateľa licencie.

34. Podľa § 79 ods. 3 AZ nositeľovi práv podľa odseku 1 písm. b) patria rovnaké práva a povinnosti vyplývajúce z rozšírenej hromadnej licenčnej zmluvy ako nositeľom práv, ktorí sú organizáciou kolektívnej správy zastupovaní podľa § 164, vrátane primeraného uplatnenia práv a povinností vo vzťahu k organizácii kolektívnej správy, pokiaľ ide o výber, prerozdelenie a vyplatenie odmien a iných peňažných plnení.

35. Podľa § 458a OZ, ak pri porušení alebo ohrození práva duševného vlastníctva nemožno určiť bezdôvodné obohatenie sa inak, na určenie peňažnej náhrady sa použije primerane ustanovenie § 442a ods. 2.

36. Pri porušení alebo ohrození práva duševného vlastníctva, ktoré môže byť predmetom licenčnej zmluvy, výška náhrady škody, ak ju nemožno určiť inak, určí sa najmenej vo výške odmeny, ktorá by za získanie takej licencie bola zvyčajná v čase neoprávneného zásahu do tohto práva; to sa primerane vzťahuje aj na práva duševného vlastníctva, ktoré môžu byť predmetom prevodu (§ 442a ods. 2 OZ).

37. Z vyššie citovanej úpravy vyplýva, že použiť dielo je možné iba so súhlasom autora, za čo prislúcha autorovi diela odmena, pričom použitím sa rozumie aj uvedenie diela verejným prenosom, teda jeho šírenie akýmkoľvek technickými prostriedkami umožňujúcimi vnímanie diela osobami, ktoré by ho bez prenosu vnímať nemohli. Autor sa svojich nárokov za použitie diela môže domáhať vo svojom mene, alebo tak činí organizácia kolektívnej správy, ktorá zastupuje nositeľov autorských práv, ktorí nevylúčili kolektívnu správu svojich majetkových práv. Žalobca ako organizácia kolektívnej správy je tak oprávnený aj povinný pri porušení majetkových práv domáhať sa nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia. V konaní žalovaný netvrdil ani nepreukázal, aby nositelia autorských práv kolektívnu správu vylúčili, a aby povinnosť na plnenie vznikala žalovanému voči nim osobne. Povaha nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia súvisiaca s právom individuálnych autorov na poskytnutie odmeny, ktorá nebola v zmysle zákona uhradená, nijako nezakladá existenciu núteného procesného spoločenstva, ako sa na to odvoláva žalovaný, keď podľa § 78 CSP nútené procesné spoločenstvo je také, v ktorom zo zákona alebo z povahy veci vyplýva povinná účasť všetkých subjektov právneho vzťahu v spore. Nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vyplývajúci z autorského zákona nezakladá žiadne také hmotnoprávne postavenie autorov, či organizácií kolektívnych správ zastupujúcich autorov vo vzájomnom pomere medzi autormi alebo medzi organizáciami kolektívnej správy, ktoré by zakladali nemožnosť samostatného uplatňovania nárokov. Z povahy veci ide o deliteľné peňažné plnenie, a pokiaľ nie je preukázaný opak, správu majetkového práva autorov vykonáva organizácia kolektívnej správy príslušná podľa druhu chráneného autorského práva, ktorá je oprávnená tento nárok samostatne vymáhať. Tak ako na to správne poukazuje žalobca vo svojich vyjadreniach, právna úprava dohody o spoločnej správe v zmysle § 175 AZ neobmedzuje žalobcu ako organizáciu kolektívnej správy v tom, aby popri existencii spoločnej dohody, vykonával aj kolektívnu správu samostatne vo vlastnom mene. Existencia dohody o spoločnej správe má uľahčiť vyjednávaciu pozíciu subjektov povinných z ochrany autorských práv, nezakladá však pre oprávnené osoby nútené spoločenstvo pri uplatňovaní nárokov na vydanie bezdôvodného obohatenia za porušenie autorských práv.

38. K námietkam žalovaného, že len existencia televíznych prijímačov v ubytovacom zariadení neznamená, že došlo k použitiu diela verejným prenosom, odvolací súd poukazuje na to, že v konaní bolo nesporné, že žalovaný má vo svojich ubytovacích zariadeniach umiestnené televízne prijímače, že televízne prijímače disponujú televíznym signálom umožňujúcim prenos a vnímanie diela v jeho priestoroch, pričom legálna definícia „verejného prenosu“ je vychádzajúca z medzinárodných dohovorov a rozhodnutí SDEÚ chápaná extenzívne. Preto aj len objektívna možnosť verejného prenosu napĺňa znaky legálnej definície verejného prenosu v zmysle § 27 AZ. V tomto odvolací súd poukazuje na rozhodnutia SDEÚ, z ktorých vychádzal tiež súd prvej inštancie. V rozsudku SDEÚ zo dňa 7.12. 2006 vo veci SGAE c/ a Rafael Hoteles SA sp.zn. C-306/05 ako odpoveď na prejudiciálne otázky (bod 29 rozsudku) je uvedené, že „hoci samotné zabezpečenie fyzických zariadení nepredstavuje ako také verejný prenos v zmysle Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2001/29/ES z 22.5.2001 o zosúladiení niektorých aspektov autorských práv a s nimi súvisiacich práv v informačnej spoločnosti, poskytovanie signálu hotelovým zariadeniam prostredníctvom televíznych prijímačov klientom, ktorí sú ubytovaní v izbách tohto zariadenia predstavuje nezávisle od používanej techniky prenosu signálu verejný prenos v zmysle článku 3 ods. 1 tejto smernice. v rozsudku SDEÚ z 12.3.2012 vo veci Phonographic Performance (Ireland) limited proti Írsku sp.zn. C- 162/10, v rámci prejudiciálnej otázky bolo uvedené, že „prevádzkovateľ hotelového zariadenia, ktorý poskytuje v izbách svojich hostí televízne alebo rozhlasové prijímače, do ktorých prenáša signál, je používateľom, ktorý uskutočňuje verejný prenos“. Ak má teda žalovaný vo svojej prevádzke umiestnené zvukové alebo zvukovo-obrazové zariadenie vybavené prijímačom, tak týmto samotným dochádza k naplneniu pojmu verejného prenosu. Pokiaľ sa žalovaný bránil tvrdením, že nebola preukázaná obsadenosť jeho ubytovacieho zariadenia, v kontexte vyššie uvedeného, je táto argumentácia bezpredmetná a nezbavuje žalovaného povinnosti na úhradu autorskej odmeny. Pokiaľ by uvedená skutočnosť bola rozhodujúca, bol by to práve žalovaný, ktorého by zafažovalo dôkazné bremeno o čiastočnom využití služieb zariadenia, pričom žalovaný sám nepreukázal, aby v rozhodnom období služby ubytovania zahrňujúceho tiež prenos televízneho signálu svojim hosťom neposkytoval. Žalovaný mal vedomosť o tom, že je jeho povinnosťou uzatvoriť hromadnú licenčnú zmluvu, napriek tomu sa vedome dostal do pozície neoprávneného používateľa predmetov ochrany. Z odôvodnenia rozsudku napadnutého odvolaním je zrejмый vznik majetkového prospechu na strane žalovaného na úkor autorov, ktorých majetkové práva spravuje žalobca na základe oprávnenia Ministerstva kultúry SR na výkon kolektívnej správy. Žalovaný zasiahol prostredníctvom tzv. ďalšieho verejného prenosu vysielania (retransmisie) bez uzatvorenia hromadnej licenčnej zmluvy so žalobcom do majetkových práv autorov literárnych, dramatických, hudobnodramatických, choreografických, audiovizuálnych, fotografických diel, diel výtvarného umenia, architektonických diel a diel úžitkového umenia, ktorých zastupuje žalobca, takýmto spôsobom sa bezdôvodne obohatil, preto je povinný toto obohatenie žalobcovi vydať.

39. Neopodstatnenými boli tiež námietky žalovaného vzťahujúce sa k rozsahu priznaného plnenia. Rozsah nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia bol v zásade limitovaný výškou obvyklej odmeny za získanie autorskej licencie na ďalší verejný prenos diel spadajúcich do odboru pôsobnosti žalobcu (§ 458a OZ). Za porovnateľné kritérium správne súd považoval úhrady za autorskú licenciu určenú vo vzťahu k druhovo rovnakým autorským dielam a k obdobnému spôsobu ich použitia určenú žalobcom ako organizáciou kolektívnej správy v sadzobníku (obdobne NS ČR sp.zn. 30Cdo/1751/2011 z 21.12.2012, 30Cdo/2715/2015 z 27.01.2016). Žalobca počas konania preukázal, že v rozhodnom období uzatvoril 747 hromadných licenčných zmlúv za odmenu dohodnutú podľa jeho sadzobníka, čo ju robí odmenou obvyklou, keďže v tomto období iná organizácia kolektívnej správy zastrešujúca daných autorov v daných predmetoch ochrany na území Slovenskej republiky nepôsobila. V neposlednom rade odvolací súd poukazuje aj na uznesenie Ústavného súdu SR sp.zn. II.ÚS 101/2011, podľa ktorého obvyklosť licenčnej odmeny sa posudzuje podľa toho, za akú odmenu v čase neoprávneného zásahu do práv žalobcu bola poskytovaná licencia iným užívateľom, teda za akú odmenu sa uzatvárali hromadné licenčné zmluvy. Ak žalovaný nesúhlasí s odmenou určenou žalobcom za použitie diel ním zastupovaných autorov, je oprávnený domáhať sa ochrany v konaní o určenie obsahu licenčnej zmluvy, včítane odmeny za použitie spravovaných predmetov súdom (§ 165 ods. 8 zák. č. 185/2015 Z. z.), nezakladá to však jeho právo na bezodplatné užívanie diel autorov. Už samotné bezprávne konanie žalovaného vylučuje, aby sa domáhal v tomto konaní pred súdom ochrany svojho právneho postavenia skrz zásadu dobrých mravov podľa § 3 OZ. Žalovaný v roku 2018 ako používateľ zasiahol prostredníctvom tzv. ďalšieho verejného prenosu bez uzatvorenia hromadnej licenčnej zmluvy so žalobcom do majetkových práv autorov literárnych, dramatických, hudobnodramatických, choreografických, audiovizuálnych, fotografických diel, diel výtvarného umenia, architektonických diel

a diel úžitkového umenia, ktorých zastupuje žalobca. Žalovaný sa takýmto spôsobom bezdôvodne obohatil, ktoré obohatenie je povinný vydať žalobcovi v rozsahu určenom súdom.

40. Odvolací súd nepovažoval za opodstatnenú ani odvoláciu argumentáciu žalovaného, ktorou poukazoval na vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku z dôvodu, že súd prvej inštancie zamietol návrh na prerušenie konania a nevyčkal na rozhodnutie Protimonopolného úradu SR vo veci podozrenia, že žalobca v súvislosti s určovaním sadzieb autorských licencií zneužíva svoje dominantné postavenie. Podľa názoru žalovaného boli naplnené predpoklady pre prerušenie konania podľa § 162 ods. 1 písm. a) CSP. Závislou otázkou v zmysle § 162 ods. 1 písm. a) CSP nie je akákoľvek skutková, či právna otázka, ale je nevyhnutné ju vykladať tiež v intenciách § 193 CSP ako na to správne poukázal aj súd prvej inštancie. V zmysle uvedeného, je súd viazaný rozhodnutím príslušných orgánov o tom, že bol spáchaný trestný čin, priestupok alebo iný správny delikt postihnutelný podľa osobitného predpisu, a o tom, kto ich spáchal, ako aj rozhodnutím o osobnom stave, vzniku alebo zániku spoločnosti. V predmetnom konaní, v ktorom sa žalobca domáha splnenia záväzku zo zodpovednosti žalovaného za bezdôvodné obohatenie, sa žiadna z týchto právnych otázok (otázka spáchania trestného činu, priestupku alebo iného správneho deliktu a ich páchatel'a, otázka osobného stavu, vzniku alebo zániku spoločnosti) neobjavila. Pokiaľ by aj Protimonopolný úrad SR konanie žalobcu posúdil ako odporujúce pravidlám hospodárskej súťaže, ním prejudikované otázky spáchania a páchatel'a správneho deliktu, by pre toto konanie nemali priamy význam, keďže rozhodnutie o uplatnenom nároku priamo nezávisí od posúdenia zodpovednosti žalobcu, ale žalovaného. Ak by výsledky konania pre Protimonopolným úradom SR mohli mať pre rozhodnutie význam, nejednalo by sa o riešenie závislých otázok podľa § 162 ods. 1 písm. a) CSP, ale postupu, kedy môže súd konanie prerušiť za splnenia predpokladov podľa § 164 CSP. Pokiaľ súd prvej inštancie návrhu žalovaného na prerušenie konania nevyhoviel konštatujúc, že konanie pred Protimonopolným úradom SR nemá na jeho rozhodnutie žiaden dosah, jeho rozhodnutiu nemožno vytknúť žiadne nedostatky, ktoré by zakladali odvolacie dôvody. Bolo totiž vo výlučnej kompetencii súdu preskúmať existenciu nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia ako aj jeho výšku, čo do limitov stanovených zákonnou úpravou. Svojím procesným rozhodnutím súd nenaplnil odvolací dôvod podľa § 365 ods. 2 CSP, keďže jeho rozhodnutie o zamietnutí návrhu na prerušenie konania nenapĺňa žiadny z odvolacích dôvodov.

41. Odvolací súd odkazujúc na vyššie uvedenú argumentáciu potvrdil podľa § 387 ods. 1 CSP napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie vrátane závislého výroku o trovách konania ako vecne správne.

42. O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1, 2 CSP v spojení s § 225 ods. 1 CSP. Žalovaný nebol so svojím odvolaním úspešný, preto má úspešný žalobca nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

43. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok dovolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok dovolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).